

Forfatter: Sthen, Hans Christensen

Titel: Udrag fra En liden Vandrebog

Citation: Sthen, Hans Christensen: "En liden Vandrebog", i Sthen, Hans Christensen: *En liden Vandrebog*, udg. af JENS LYSTER ; JENS HØJGARD , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1994, s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-sthen01val-shoot-idm140299310904464.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En liden Vandrebog

Hvis DV har haft en funktion som julesang, er det vel ikke irrelevant at henvise til en bøn til juledag i det middelalderlige 229 Visdoms Spejl, der priser den salige stund, som profeter og patriarker har spået om, og opfordrer til glæde over, at den Gud, som skabte Adams børn, »hand wyll nw føræ edher till edhers færnæ land y then ewygæ glædhæ.« (MDB III 208,18-19, jf.223,9). Med andre ord: samme fremtidshåb til det himmelske fædreland som i DV str.9. En anden bøn i Visdoms Spejl (MDB III 238,7-16 jf. 393,17-19) giver os yderligere en mulig forklaring på, hvorfor DV str.9,6 slutter med et håb til treenigheden. Det behøver ikke kun være en stereotyp afslutningsformel, men kan forstås som en uddybelse af, hvori »Himmerigis glæde« i str.9,5 består. Det er beskuelsen af Fader, Søn og Helligånd, der er glædens højdepunkt. Det er i alt fald tanken i denne bønneafslutning: »..saa at ieck motte ynd kome y myt fæderne land at ieg motte beskode the helly trefoldighetz andlede i hemerige. Amen.«